

KATIA GEROU

Το θέατρο θέλει ψυχή

Το όνομα και η φυσιογνωμία της είναι γνωστά σε πολλούς και από χρόνια.

Oμως, μόνον όσοι παρακολουθούν παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης, γνωρίζουν το ταλέντο, τη χάρη και το θεατρικό της ήθος.

Υπερβολή; Καθόλου!

Η Κάτια Γέρου ανήκει στις πολύ λίγες εκείνες περιπτώσεις ηθοποιών, που αφοσιώθηκε σ' έναν μόνο χώρο.

Απ' αυτόν ζωογονείται κι αυτόν ζωογονεί. Βεβαίως, δεν μιλάμε για ένα οποιοδήποτε θέατρο, αλλά για το «Θέατρο Τέχνης», όπου χωρίς παρέκκλιση παίζει πλήθος ρόλων μιας ευρείας γκάμας, αλλά και διδάσκει υποκριτική στη Δραματική Σχολή του.

Την τελευταία δεκαετία η συνεργασία της με τον Γιώργο Λαζάνη στο θέατρο Τέχνης της οδού Φρυνίχου είναι μόνιμη και γόνιμη.

«Ο τρόπος προετοιμασίας μιας παράστασης, η προσέγγιση ενός έργου, το ψάξιμο των ρόλων, είναι η εργαστηριακή δουλειά που κάνει ο Γιώργος Λαζάνης. Αυτή η εργαστηριακή δουλειά είναι ένα από τα κίνητρα που μένω όχι απλά πιστή σ' αυτό το θέατρο, αλλά έχω κάνει τρόπο ζωής την αφοσίωσή μου σ' αυτό. Εξάλλου, παράδειγμα πίστης, ελκυστικό και προϋπάρχον είναι για μένα η Ρένη Πιττακή».

Φέτος, η Κάτια Γέρου παίζει στην παράσταση του Γιώργου Λαζάνη «χωρίς να ξέρεις

πώς» την κατά του Πιραντέλο πιστή σύζυγο, που όμως προδόθηκε.

Με άλλα λόγια, η δραματική ενζενί μεγαλώνει και διεκδικεί την ωριμότητά της.

«Το να μεγαλώνεις και να το αγγοείς ή να το κρύβεις δεν είναι μόνον κακόγουστο. Γίνεται κάποια στιγμή και γκροτέσκο.

Η δυσκολία βρίσκεται στο να χτυπήσεις τον ναρκισσισμό της νιότης. Άλλα αν το αντιμετωπίσεις με χιούμορ είναι διασκεδαστικό. Αν σκεφτείς ότι μεγαλώνει και τα... Άθα Γκάρντνερ, τότε μπορείς να αντιμετωπίσεις το θέμα και φιλοσοφικά!».

Η Κάτια Γέρου βρέθηκε στο θέατρο «παρεμπιπόντως» και μέσω της Νομικής, αφού ως φοιτήτρια δούλεψε στο θεατρικό τμήμα της. Πήρε και βραβείο ερμηνείας στο Φεστιβάλ Ιθάκης και σύντομα, μοιραία, έφτασε στη Δραματική Σχολή του Θέατρου Τέχνης.

«Είχα στο κεφάλι μου έναν αχταρμά. Φοβόμουνα ότι οι ώμοι μου δεν θα σηκώσουν αυτό το βάρος. Όμως συγχρόνως είχα μιαν αίσθηση ενός ταξιδιού τόσο συναρπαστικού που κάποια στιγμή ξέχασα την αγωνία μου.

Είχα την τύχη να γνωρίσω τον Κάρολο Κουν και το στοργικό βλέμμα του. Ζούσα μιαν κατάσταση υπερδιέγερσης. Έπρεπε να μάθω το αλφάριθτο της δουλειάς και τα μυστικά

Κάτια Γέρου: «Η μεγαλύτερη φιλοδοξία του καλλιτέχνη είναι να «αναστατώσει» τους άλλους»

κουμπιά της. Όλες αυτές οι ιδέες της πίστης και της αφοσίωσης, το αίσθημα της καλής τύχης και της ευχαρίστησης ήρθαν αργότερα».

Είχε την τύχη να παίξει σε παραστάσεις όπως «Τρώαδες», «Ιφιγένεια εν Αυλίδι», «Δεσποινίς Τζούλια», «Μίνη η αθώα», «Παραθεριστές», που τις ξεχωρίζει όχι ως προσωπικά της επιτεύγματα, αλλά ως ανεπανάληπτη και εφ' όλης της ύλης εμπειρία.

Η Κάτια Γέρου διάλεξε τον δρόμο της σοθαρής δουλειάς. Κινείται σ' έναν χώρο προβολής και διαλέγει να μένει έξω από δέσμες φωτός, κοσμικότητας, ηχηρών σχέσεων.

Ακόμα και ο γάμος της κρατήθηκε μακριά από τη δημοσιότητα που καλύπτει τις ιδιωτικές στιγμές των διάσημων προσώπων (Σ.σ.: Ναι, ναι, η Κάτια Γέρου και ο ζωγράφος - σκηνογράφος Κυριάκος Κατζουράκης

έχουν παντρευτεί - και μάλιστα πριν από δύο χρόνια).

Και οι φιλοδοξίες της;

«Η μεγαλύτερη φιλοδοξία για όλους τους καλλιτέχνες είναι αυτό που θα κάνουν να «αναστατώσει» τους άλλους. Κι εδώ ερχόμαστε στον Κοστουρίτσα. Όλο το θέμα είναι ότι «Η ψυχή του αιμορραγεί». Ο κάθε άνθρωπος έχει μιαν πληγή μέσα του, αφού υπάρχει ο θάνατος, αλλά πόσες φορές ασχολιόμαστε ουσιαστικό; Βέβαια, χρειάζεται μεγαλοφυΐα και η μεγαλοφυΐα δεν αντιγράφεται. Όμως έχει σημασία να πνίγεσαι από την επιθυμία να μπορέσεις κι εσύ να κάνεις κάποια στιγμή μιαν παράσταση, κάτι, όχι απλώς ατμοσφαιρικό, με λεπτομέρεια και φινέτσα, αλλά με «ψυχή που αιμορραγεί»».

Έλενα Δ. Χατζηιωάννου